

Elewacje opracowano w sposób zróżnicowany materiałowo: partie parteru wykonano z czerwonej cegły licowej, wyższe kondygnacje otynkowano, facjaty i lukarny obito deskowym szalunkiem. Zestawienie cegły, tynku i drewna nadaje budynkom wyraz plastyczny i podkreśla ich kameralny, mieszkaniowy charakter.

Architektura domów osiedla utrzymana jest w konwencji tzw. stylu rodzimego (*Heimatschutzstil*), charakterystycznego dla wczesnych dekad XX wieku. Styl ten przejawia się w wykorzystaniu regionalnych form architektonicznych i tradycyjnych materiałów budowlanych, co miało podkreślać związek architektury z lokalnym krajobrazem kulturowym. Malowniczy charakter budynków mieszkalnych pozostaje w wyraźnym kontraście z monumentalną, zgeometryzowaną architekturą sąsiadującej elektrowni, jednak oba zespoły łączy wspólny materiał elewacyjny – czerwona cegła, stanowiąca element scalający całe założenie w jednorodną kompozycyjnie całość.

Na wschód od budynku mieszkalnego M3 zlokalizowany jest budynek portierni N1, stanowiący istotny element zespołu funkcjonalnego dawnej elektrowni. Obiekt jest jednokondygnacyjny, podpiwniczony, o symetrycznej bryle, urozmaiconej od południa narożnymi, wielobocznymi wykuszami, a od północy – loggiami – werandami. Całość przykryta jest wysokim dachem czterospadowym, w którym zastosowano lukarny trapezowe i powiekowe, podkreślające zróżnicowaną formę dachu.

Rzut budynku charakteryzuje się symetrycznym układem kompozycyjnym, z wejściem głównym i klatką schodową usytuowanymi na osi. Obiekt wzniesiono w konstrukcji murowanej z cegły, z drewnianą wieżbą dachową. Stropy wykonano z drewna, nad piwnicami zastosowano stropy ceramiczne odcinkowe oraz stropy Kleina oparte na belkach stalowych.

We wnętrzu, na parterze, zachowały się drewniane schody policzkowe z oryginalnymi balustradami o prostym rysunku stolarskim, prowadzące na kondygnację piętra. Do piwnicy prowadzą schody ceramiczne, również historyczne.

Elewacje budynku zachowały oryginalny wystrój i materiał wykończeniowy – wykonane zostały z czerwonej cegły licowej, ułożonej w regularnym wątku. Detal architektoniczny ograniczono do artykulacji wynikającej z formy bryły, dzięki czemu portiernia harmonijnie wpisuje się w całość zespołu zabudowy elektrowni, pozostając jednocześnie przykładem wysokiej kultury technicznej i estetycznej wczesnoindustrialnej architektury początku XX wieku.

W zachodniej części dawnego zakładu elektrowni, na ogrodzonym terenie użytkowanym obecnie przez elektrociepłownię znajdują się budynki: magazynu głównego G1, garażu G2, G3, magazynu modeli i czyściwa G4, budynku socjalnego C, budynku administracyjnego, łaźni żeńskiej i magazynu D i G3.

Magazyn główny G1 jest obiektem jednokondygnacyjnym, częściowo podpiwniczonym, o konstrukcji mieszanej: stalowe słupy nośne połączone z wypełnieniem z cegły. Bryła budynku składa się z dwóch podłużnych hal, przykrytych dwuspadowym dachem uskokowym wyposażonym w świetlik dachowy, co zapewnia doświetlenie wnętrza. Konstrukcję dachu wykonano z płyt żelbetowych opartych na dźwigarach stalowych, pokrycie dachowe stanowi papa.

Elewacje zachowały oryginalny materiał wykończeniowy – cegłę licową, charakteryzującą się regularnym układem otworów okiennych, wypełnionych historyczną wielokwaterową stolarką okienną. Elewacje pozbawione są dekoracji architektonicznych, co podkreśla funkcjonalny charakter obiektu przemysłowego.

Układ wnętrza jest dwutraktowy, charakterystyczny dla hal magazynowych, umożliwiający segregację oraz sprawny transport materiałów w obrębie magazynu.

Garaż G2 jest obiektem jednokondygnacyjnym, niepodpiwniczonym, o prostej, zwartej bryle, wzniesionym w technologii murowanej z cegły. Dach obiektu jest płaski, a wnętrze posiada układ jednoprzestrzenny, co odpowiada jego funkcji garażowej i umożliwia swobodny wjazd oraz manewrowanie pojazdami.

Magazyn modeli i czyściwa G4 jest obiektem dwukondygnacyjnym, wzniesionym w technologii murowanej z cegły, o zwartej bryle przykrytej dachem czterospadowym (o niewielkim kącie nachylenia połaci) ze świetlikiem. Artykulację elewacji tworzą regularnie rozmieszczone prostokątne otwory okienne i drzwiowe, wypełnione stalową, wielokwaterową stolarką okienną, typową dla przemysłowych budynków pomocniczych elektrociepłowni.

Budynek socjalny C (odżelaziania wody, magazyn żelaza i magazyn kwasu, przychodnia ze stołówką); jest budowlą murowaną, jednokondygnacyjną z poddaszem, niepodpiwniczoną, o prostej bryle zwieńczonej czterospadowym dachem kopertowym. Dach pokryto dachówką ceramiczną, karpówką. Elewacje pozbawione dekoracyjności, perforują małe okna dwukwaterowe z podziałem w pionie; dłuższa elewacja została podzielona na pięć pól w ceglanych obramieniach. Wnętrze zaprojektowano w układzie jedotraktowym.

Budynek administracyjno-magazynowy ze schronem D+G3 (łaźnia żeńska i magazyn), jest obiektem dwukondygnacyjnym z poddaszem użytkowym, podpiwniczonym, o zwartej bryle